



Ročník XXIX

V Praze, 27. září 1895

Číslo 46 (1475)

# Medrická.

Napsala  
Božena Viktorová Kunětická,  
(dokončení.)

Medrická chopila se několika sešitů a počala je srovnávat do kufru. Byly to poznámkové sešity z ústavu, hustě popsané jejím drobným, pevným písmem. Chtěla čísti v jednom z nich, ale v kufru bylo takové šero, že jí řádky splyvaly. Ostatně na tom již nezáleželo, co v těch sešitech bylo psáno. To všechno, všechno bylo pro ni ztraceno. Celá ta budova pyšných jejích snů, celá ta její emancipace, kterou měla na štítě svého života vepsanu, ta léta usilovné práce, bezesných nocí, rozhodných chvil — to všechno bylo nyní ztraceno a ona hozena na pospas větrů, to jest proletariátu, který ji mohl smýkat, dupat po ní, šklebit se jí do očí, házet po ní bahnem a s kterým musela přece letět bez cíle, bez únavy, bez naděje. V čem spočívalo to zlo? Ohlížela se v duchu po společnosti lidské, která podala ženě ruku, aby se vzbudila, a která najednou — pro jediný okamžik — nedeřť jí do prsou a paval ji k zemi, strhne ji do bahna, odejme jí sousto od úst, sebevědomí ze srdce, důvěru ve vlastní sílu, která ve své humanitě vymrská ji i s jejím štítem, jejíž jí dala v ochranu, a krvavým písmem píše rozsudek nad životem no-



Poprsí Nerudovo.  
Modeloval Vilém Amort.

veho člověka, červíčka, které spatřiti má světlo světa, tisíckrát pbožší než lze mysliti, tisíckrát bídnejší než může společnost omluviti.

Medrická vzpomněla si na ono ráno, kdy podala zapomenutý kartáček Bohuslava Daška do světnice k Daškovům a tak jasně a klidně vysvětlila, že jej včera večer u ní zapomněl. V té chvíli nejspíš cítila svou právu, svou sílu, svůj štít. A tak to bylo marno, tak marno! Ted pátl ji po líce, jež dostala od té společnosti, která za sousto vyžádala si od ní její ženství, její celou bytost, její city i její vášně. Zde máš! Padni! Dej sem svůj krásný, čestný štít, dej sem sousto, které máš v ruce, dej sem svůj vzlet, sílu, nadšení, své jméno — a teď jdi a hýň. Ne sama zmírej, ale hýň s dítětem, pro něž tvá emancipace neuvolila se poskytnouti ani krůpěje mléka, ani jediné písně, ani jediné noci, kterou bys směla u jeho kolébky strávit! Ó pravdě! Ó lidskosti!

Medrická sepjala ruce nad hlavou a v proudu těchto svých myšlének opakovala si hlasitě, jakoby ta slova vydechovala ze stisknuté a umučené duše: Ó spravedlnosti! Ó lidskosti!

Naplnila ji taková trpkost a takový hněv bolestný, že téma sepytými rukama klátila ve vzduchu nad hlavou jako šílená a jakoby stůj co

stůj volala někoho ku pomoci proti té lidskosti, která vyvala ji sousto od úst a štvála ji jako psa do mrazu, do hladu, do smrtelné únavy.

A již nedovedla myšlenky zastavit a nalézala v nich vždy nové a nové doklady i výrazy pro tu svou bídu, pro to bezpráví na ni páchané, pro to neštěstí své, které pocítovala nyní v celém jeho dosahu. A tak si přála v tuto chvíli, kdyby ten život v ní se rodící aspoň slabým knítkem k ní promluvil, aby mohla věřit v něj a věřit, že není sama, ale že je někdo s ní, kdo je sloučen s jejím životem i s jejím neštěstím. Ale všechno v ní dřímalo dosud, všechno bylo ještě zatlačeno v onom tichu napjatém, které věští příchod velké události a velké změny. Jen očekávání, jen ticho, jen schoulený cit na dně její duše, čekající jako věrný pes, až ho ten, jež hlídá, zavolá. Dítě její nedýchalo dosud — nebylo! Byla sama proti celému proudu, bezbranná, bez nadšení, sama hledíc v prázdno, v němž nebylo pro ni ozvěny.

Bylo jí úzko, až se jí dech zarazel. Vstala od kufru a popošla zase k oknu, celice potřebovala vzduchu a prostoru. Ale ta tma těžká stála dosud u jejích oken na stráž, a nebylo si lze myslet, že by propustila jedinou její myšlenku, jediny její vzdech. Medrická vztáhla proti ní ruku, jakoby ji chtěla odstrčit a spatřit světlo, uvolnit si prostor před sebou, ale zase v tom lepkavém chladu černé noci dotklo se jí něco strašného a nepochopitelného. Plna vzdoru nahula se z okna a hleděla napjatě v před. Pohled její plul v černé tůni, v bezednu, v propasti. Pod ní, před ní i nad ní hleděla na ni tato tma hrozná upjatá a tiše jako dravec, který je přichystán ke skoku. Stála mimo prostor, mimo svět. Svět i prostor ztopen byly v nedohledné propasti, která lačně dývala se okny do její světničky, v níž svítila malá její studijní lampa.

Medrická cítila, že její horečka vzrůstá úzkostí a zoufalstvím, jež v ní probouzela tuto hroznou noc bez světla a bez ozvěny. Počala zase chodit svým tichým, lehkým krokem po pokojí mezi knihami, jež neměla pro ni významu. Čtla se upokojit a nabrat síl, ale předobře věděla, že klesá hloub a hloub. Jednu chvíli ocitla se až u samých dveří a pojednou se zarazila zbystrujíc svou pozornost. U dveří cosi zaskříplo a cosi zašustilo. Přelétavá vzpomínka na nedávné ještě noční chvíli, v níž naslouchávala také podobnému skřípání a šustění při návštěvách Bohušových, rozehvěla jí duši. Co to bylo? Kdo to byl u jejích dveří? Srdce hlučně jí tlouklo, a do duše padl jí světlý paprsek, o němž nevěděla a nedovedla si vysvětlit, odkud přichází. Někdo stál u jejích dveří! Můj Bože dobrý, kdo to mohl tam být? Kdo ji sledoval, kdo v tuto chvíli dýchal nabídku ní?

Stiskla kliku a otevřela dvéře dříve než mohla si připustit obavu, že se mylíla a že se proti ní vyvalí zával proud černé, dusivé tmy, která hladově číhala na její světničku i na její duši. V koutku u dveří spatřila stát celou skřocenou, celou do sebe shroucenou ženu, jejíž obličej hned nerozeznala. Viděla pouze suknici, jupku, ruce sepnuté na životě, bosé nohy a tušila pohled dvou očí na sebe upřený.

»Kdo je to zde?« tážala se tiše.

»Nespíte, slečno? — To jsem já,« ozval se třesoucí se hlas ženy.

»Paní Dašková!« zvolala Medrická a položila svou ruku na ty sepnuté ruce, které v šeru viděla před sebou.

»At se Pabouček — nevzbudí!«

»Pojďte dál ke mně, pojďte dál! Neulehla jsem dosud a snad ani neulehnu.«

Stařena vplížila se do pokoje tím nerozhodným krokem, který ještě prozrazuje zdráhání a neurčitou snahu vrátit se, pokud jest čas, a přelétla zrakem prázdno stěny, otevřený kufr, rozložené po zemi knihy. Byl to pohled pátravý i nedůvěřivý, který vraceje se k Medrické stával se rozpáčitým a nejistým. Pod šátkem na hlavě bylo vidět úzké pruhy jejích

šedivých, poněkud zehmlaných vlasů, a její obličej byl pokryt žlutavým nádechem duševního zemdlení a plýtkem nevyjasněných myšlenek.

»Stalo se něco?« tážala se Medrická s klidem ve hlase, který prozrazoval, jak již předem nevěří, že by se bylo něco stalo, a jak je jí každá odpověď na tuto otázku naprosto lhostejná.

Dašková třesoucí se rukou přihladila si vlasy na skráních, celá se svinula ve své bytosti a odpovídala lže a váhavě, jakoby teprve rozmyšlela, co má říci:

»O ne, nestalo se — nestalo — dá Bůh všemohoucí. Ale napadl mě strach tak najednou, a nechtěla jsem muže budit. Teď, co stojím zde, hanbím se skoro za to. Nemohla jsem usnout, a bůhví jaké myšlenky táhly mně hlavou. Musela jsem se světnice ven a tu jsem viděla, že svítíte. Rozmyšlela jsem se vejít — teď v noci —«

Dašková zase přihladila si vlasy na skráních a pokračovala ještě váhavěji a nejistěji:

»Bohuslav slíbil, že bude psát a nepsal ani slova. Poslední čas se tak změnil — nechci vám nic vyčítat, jále sama jsem nešťastná — a pak také nic není k napravení. On se změnil vůbec — vůbec — a je to přece můj syn. Stál mě mnoho po tu, mnoho síly a taky slz. Ach Bože, škoda všech mوزول, všech modliteb. Je to všechno ztraceno. Jako když krupobití úrodu zpusťší. Co počít? Nic na světě již nepomůže! — Teď ani nepíše! Odjžděl, jakoby šel za humna, jen ty jeho oči se mně nelíbily! A dnes mě napadl takový strach! Vám je těžko o něm povídat. — Nedokázala bych se rána, kdybych se vás nezeptala, co vám řekl, když odjžděl, anebo jestli vám psal od té doby.«

Medrická naslouchala tomu těžkému a vleklému se proudu staré ženy, nemohouc pochopit, v jaké prohlubni mají svůj pramen, a v čem vznikl tento strach, o němž jí vyprávěla. Sama myšlela dnes na Bohuslava méně než jindy, a teprve nyní se jí zdálo, že vzpomínka na něj přivlékla násilně Daškovu s sebou. Připomínala si Bohuslavovu tvář, představila si jeho pohled, který starou Daškovou pronásledoval, ale cítila se při tom klidná, jakoby patřila na něco určitého, nezměnitelného a rozřešeného.

»Nepsal mi, paní Dašková,« pravila jasně, jak to mívala v obyčej, když všechno pochopovala.

»A slíbil taky vám, že bude psát?«

»Neslibil. Nemá mně co psát, nečekám to od něho.«

Dašková přelétla skoro udiveně svým plachým pohledem celou postavu dívčínu a tážala se znova nejistě:

»Kdy se vrátí?«

»Ani to nevím, paní Dašková. O tom nemohu vám pranic říci. Není povinen se vracet, jako není povinen mně psát.«

V nastalém tichu, v němž Dašková sbírala své myšlenky opatrně jako malá rozházená zrnka, žmela tesklivě lampu. Medrická vytknuvši svou odpověď, pocítila lhostost člověka, který se právě vzdal poslední své opory a učinil první krok do prázdna. Pohlédla na Daškovou, zdali tuší, čeho se vzdává, ale v její tváři našla nyní výraz, který ji překvapil. Bylo v něm něco hladového a chtivého, skoro dravého, takže ten žlutý nádech jejích líc zarazel nyní a oduzpoval. Bylo patrné, že slova Medrické vyvolala v staré Daškové pocity silnější její vůle, jejího citu, ba snad i jejího přesvědčení. Byly to pocity, vzniklé z té půdy horské, tyrdé a drsné, kde každá krupě potu zapisuje se nesmazatelným písmem v duši a proměňuje se v kámen ve vzpomínkách serých a drsných. V odpovědi Medrické spočívalo pro Daškovou cosi neočekávané radostného a utěšujícího. Ona ani z daleka nepochovala to prázdno pod nohama mladé této ženy a cítila jen to uvolnění své, to zmizení její ruky, kterou se na ni zachycovala, na jejích poměrech, na jejích snech materských, na

těch jejích krupějích krvavých, které ve vzpomínkách na prožité její život jí pály.

Její syn neměl žádných povinností! Byl volný! A byl volný nejen on, ale i ona, její muž, její dcery, synové i vnoučata, celý jejich stateček, sesmyknutý na mírné stráni, na níž byla jejich pole chudá, s klásky poloprázdnými, chvějícími se v každém zavanutí větru, vztýčenými v té své chudosti. Tu směnku, která jí pila krev ve dne i v noci, podávala jí nyní Medrická roztržena. Zmizel dluh, prázdno se vyplnilo, kotlova se vyrovnala. Ten hlavý, chtivý výraz její tváře vyjasňoval se pozvolna, jakoby se na něj dilo odkudsi slunce, až konečně sevřkl se v úzkou rýhu u úst staré Daškové, a ostatní tvář její tonula v tomto radostném jasu.

»Jak to? — Jak to?« tážala se přerývaně, a ruce se jí na životě zachvívaly. »Jak to, že není povinen?«

Medrická pokrčila rameny a neodpovídala. Ona sama v tuto chvíli nevěděla, proč není povinen, a kdy nabyla přesvědčení, že povinen není. Nebyla schopna uvažovati, a pak to všechno bylo pro ni příliš již vzdáleno, ona již opustila břehy a byla v proudu, který ji unášel. Proč nebyl povinen? Pomnila si čelo, jakoby přece chtěla zachytit nit nějakého rozřešení, ale nit jí vyklouzla, a ona zas jen cítila, že by bylo marno hledati určitou, prostou odpověď na tuto otázku.

Nebyl zkrátka povinen, protože nic neviděl, nic netušil, protože byl volný a úplně bezmocný. Co mohla od něho žádati? Jeho život? Jeho práci? Život, který byl mu břemenem, práci, v kterou nevěřil? A co mu mohla ona v nářadu za to poskytnouti? Tyto hustě popsané sesity u svých nohou, na nížž pracovala rozehvěna chladem mále vylopuného pokoje, unavena bděním a prodchnutá myšlenkou, že pracuje na své samostatnosti, na své budoucnosti, v které měla získati si čestného a svobodného místa pro svou existenci a pro své duševní schopnosti? — Ten papír neměl dnes již pro ni významu. Všecko zmizelo, všechno bylo marno. Práv lidských si svými studiemi nevzdobyta — ta práva ležela mimo její postavení a mimo její práci.

Proč by byl povinen? — A Medrická opakovala si v duši tuto pozměněnou otázku s bezejmenným úžasem, jakoby síla se v ní celá její bezmocnost a celá její bída. Zříceniny jejich snah, jejich snů, její důvěry ležely u jejích nohou. Ale něco přece tím vším získala, a to byla ta její lidská práva, která dříve ležela mimo její existenci a mimo její život.

Cítila se k něčemu připoutána újeji a cenila svůj život vyš. Letěla stěmblav odkudsi, kde si ruku uvolnila, ale věřila pevně, že nezhyne. Nebylo to možno, neboť všechny její síly byly přichystány k odporu. Ona chtěla žít, ať dopadne kamkoliv! A při tom byla volná a věděla, že je ženou! Získala svoje znenámi, jehož celý význam a dosah nyní jen nepatrně tušila.

Zabírala ve svých myšlenkách a dívala se na Daškovou strnule a cize, co zatím státna dosud čekala odpovědi na svou otázku v stupňujícím se pocitu nejistoty a bolestné předtuchy možného sklamaní.

»Proč není povinen?« opakovala za chvíli naléhavěji. »Vždyť jste ztratila své postavení. Co si počnete?«

Medrická máchla lehce rukou a usmála se, jakoby tím úsměvem svým chtěla starou ženu úplně upokojit:

»Můžete klidně spát, paní Dašková. Ne pro mne, ale co se týče vás i jeho. Není mně skutečně nicm povinen. Nedovedla bych nikdy býti mu břemenem a vyvádět jeho síly nemohouc mu se svých pranic poskytnouti. Má sam sebou dost co dělati.«

»Kam pojedete?«

»Nevím.«

»A co — co hodláte počít?«

»Nevím — — — Zeptám se na to zákoník lidskosti a spravedlnosti,« dodala s úsmě-

zem, v němž byla více útrpnosti než útrpnosti. Potom přistoupila svým tichým krokem k Daškové a položila jí ruku na rameno skoro s lichotivou úlisností, jaké bývají schopny ženy, cít-li svou nadvládu a své vítězství.

«Jděte spat, paní Dašková,» pravila jemně. «Bylo by mně líto, kdybyste k vůli mně nespala jedinou noc. Opakuji vám, že nechej ani od vás, ani od vašeho syna ničeho. Vše, co bych přijímala, tísnilo by mě po celý život. A já bych byla volná a s jasným čelem se všemu dávala vsadit. Vše jen, co bych si přála?» tážala se schýlila svou tvář k tváři Daškové, takže ona na ni cítila váli její horký, neklidný dech: «Abych žila již život, ten nový život v sobě. To jest má jediná touha, jediná modlitba. Chci věřit již v ten život, jasně věřit. Rozumíte mně?»

Dašková přikývla hlavou a s úsměvem promísleným mimovolným soucitem podívala se krátce na Medrickou. Chtěla ji něco říci, ale nestačila na to svou duši, ani svým srdcem. Vše jí bylo cizí, on se dalo v prsou této nepochopitelné, mladé bytosti. Byla stísněná, a cítila se u ní zbytečnou. Jen tak mimovolně dotkla se její ruky, jakoby ji chtěla za něco děkovat, a pak se chystala k odchodu.

«Dobrou noc,» pravila tiše Medrická. «Dobrou noc,» opakovala po ní Medrická a otevřela jí dveře. Dašková volně zmlázla na půdě, Pabouček pohnul sebou na svém loži a pak vše utichlo.

Medrická zakopnuvši do svých knih a do svých zápisů, přistoupila k oknu a hleděla na tu černou tvrz, jakoby u ní hledala rozluštění své budoucnosti, ale noc téměř dávala se k ní, těžká a mrtvě tichá. Za chvíli na jedné straně obzoru protáhla se ten černý příkrov a zhlédlo šeré smutné nebe, v němž tajily se nejpravější stopy dávného rána. — Druhého dne došla do Pulence zpráva, že Bohuslav Daška není již mezi živými.

A před Medrickou poslední kmitlo se v duši jeho záhadné, tesklivé oko, v němž drimála celá filosofie veškerých jeho anah a pocitů: Jak ten život vypadá vážně a přece není ničím, ničím, ničím.

## Z básni Jana Rokyty.

MATOUŠ, XXVI, 35.

«Vít měsíce jak stříbra pavučiny  
nebesa poji spící se zemí,  
sad oliv v něj se zaplet větvemi —  
a dole houstnou stíny, stíny, stíny...»

Ty stíny mlčí, větev smutně kývá,  
v zlé předtuše se chvěje sivý list,  
a s černé výšky nebes volky, čist  
se bílý měsíc mlčky dolů dívá...

V stín starých oliv, mezi drsné kmeny  
kdos tiše vstoupil — byl to svatý kdos,  
šel v hrubé říze bílé, chudý, bož,  
zář z něho luhla v tmy černé stěny.

Šel jako sen, zem tlumila zvuk kroků,  
vlás rusý spadal k šíji, ruce v kříž  
na prsou složeny, zrak upjat výš  
a nebe, nebe bylo v každém oku.

A čelo, bílé čelo v těžké tuše  
se krví zperilo, a na ústech  
se zvinil úzkostlivý, chvějný vzdech:  
«Ó, smutná, k smrti smutná jest má duše!» —

Až v prsou zmírá dech — Ta slova drtí!  
To v smrti předtíže tak zvolá — Břít!  
«Kam tedy jdem?» můj zděšen badá duch  
Ó smutná, smutná duše má až k smrti!

## JEPTISKA

Kdosi tiše klepal na dveře,  
já otevřel — tam žena stála  
a prosila mě v důvěře;  
černá ji sukně zakrývala,  
vlás, šíji halil roušky běl —  
«Ó, kde jsem ten hluboký pohled zřel?»

Já hledal peníz pomaten  
a jako dítě oči kloptil  
(ó, cítil v duši pohled ten!)...  
Vše ve vině jsem věra stopil  
a kdybych teď jen halil měl! —  
Ó, kde jsem ten hluboký pohled zřel?...

Je pryč, já neměl jí co dát,  
«Já jdete s Bohem,» řekl jsem prudce;  
však stále vidím ji tu stát,  
růžencem ovínuté ruce  
a pohled, přel ním jsem se chvěl —  
ó, kde jsem ten hluboký pohled zřel? —

A náhle zřím se s dítětem:  
nad malým lůžkem obraz svatý,  
a já se modlím chvějným rtem  
v postýlce kleče, ruce spjatý...  
Proč jsem se na to rozpomněl? —  
Ó, kde jsem ten hluboký pohled zřel?

Ach, moje víro dátských let,  
to tvůj byl mýrny pohled němý —  
ó, vřát se, tichá, ke mně zpět,  
než unaven se schýlím k zemi,  
než zahynu od smrti stěží —  
ó, dej, bych v tvůj hluboký pohled zřel!

Je pryč — a já ji odeslal!  
Ó, jak jsem chudý, jak jsem bídný,  
já neměl nic, co bych jí dal —  
a odesal zjev její vlný,  
když jsem jí dveře uzavřel —  
ó, že jsem ten hluboký pohled zřel!...

## VEČNOST.

Šla večnost, přede mnou v mých snech,  
a dech mi v prsou mřel  
otázka tisíc na ústech  
jsem v jejich stopách šel.

A nesčítal jsem zítř chvil,  
v němž na krátko jsem host,  
jen užasiým jsem žrakem pil  
té paní velebnost...

Na líci hoří mládí nach,  
a vlas se stříbrem stkví —  
a bujných prsou ve vlnách  
vše sladkost mateřství.

Zrak stopen v dále setmělé  
a semknut mlčí ret,  
a bílým vidíš na čele  
dum obláčky se chvějí...

Ten zrak mou tesknou duši jal,  
stopený v černou dál,  
ten bílý vlas mou duši jal,  
jenž větrem smutně vlál.

A marně, marně jsem se ptal,  
kam kráčí v černou dál,  
zkad vyšla, než vlas probáhal,  
jenž větrem smutně vlál.

I vstala touha v srdci mém,  
pod hvězdnou čelenkou  
té hlavy být jen dávným snem,  
jen dávnou myšlénkou...



## Skleník.

Napsal Karel V. Rais.

(Pokračování.)

Pojezdnyí dohlédnuv k práci na panském v celém bulečském vřkolu, přišel k němu spocen a osmahlý. V kuchyni chytiv rozpálenou paní Gustu kolem pasu, zatočil se s ní, na rty vtiskl polibek a již ubáhl do pokoje.

Odhodiv klobouk i kabát, obul trepky, natáhl se na pohovku a čekal oběd.

Sotvaže panička přinesla polévku, dal se do ní jako vlk; Gusta snědla svoji v kuchyni

a teprve když muži předložila maso, usedla také ke stolu.

Chvilku jedli mlčky.

Náhle podíval se kvapně na ženu a pravil překvapen: «Co pak — nějak smutná?»

«I ne — proč pak?» usmála se.

«Jenom nezapírala!»

«Opravdu ne — opravdu ne, když mu poridám!»

Pojezdnyí opět chvilku jedl; potom počal veselé vypravování o setkání s panem Darbujánem.

«Přibátoli se, a hned co dělá milostenka, jsme-li už odstěhováni; jestli se nám nic nerozbilo — že snad aspoň skleník!» povídal a ke konci dal se do smíchu.

Paní Gusta náhle zvázněla, a oči se jí rozšířily.

«Ona se dívá, jakoby se byla lekla,» pokračoval vida tu změnu, «nic se nestalo, rozšypal se samou sladkostí! Ale jsem rád, že dají pokoj!»

«A řekl mu, že skleník nemáme?» ptala se stále vážně.

«Řekl, proč bych netekl?»

Panička minutku přemýšlela.

«Viděl, kdyby si byl vzal tu Máli, mohl mít skleník — a jaký,» pravila nutně se do úsměvu.

«I kdyby jich měla deset!» zasmál se a mávl pažl.

«Nepovídal! Je to hezká věc — sklo od shora dolů, v zadu zrcadlo, ve kterém jaskří skleněné i porcelánové nádoby, všechno stříbro a zlato, hejno drobností a třepek,» s trpkým výsměchem rozkládala paní.

Pojezdnyí udíven zavrtěl hlavou. «I podívejme — odkud pak ty řeči najednou?»

Paní pokrčila rameny.

«Je to pravda, tady je mají všude a jaké,» pokračovala. «u starostů, u poštmistrů, u doktorů, u Darbujánů — to je věc, to jsou skleníky! Kde jsou lepší parádní pokoje, jsou skleníky všude —»

«Někdo jí tu kázal, že?» přerušil ji. «Nadvořnice — ne? Nebo šašfka?»

«Nekázaly, ale obě povídaly, že tu skleník chybí,» odvětila mírně.

«I to ony hned! Co vidí a slyší u pánů, chytá se jich jako ječné oštiny. Inu, mají tady skleníky, mají! Jako před oltáře vodí k nim každého, kdo přijde!»

Paní usmála se veseleji.

«A ti chudší to dělají po nich, že? Jenom že mají sklo jen do poloviny dveří a zrcadlo v zadu taky chybí —»

«Vida, jak už to všechno zná! Ale co bychom o tom dlouze povídali — radši přinesla ty knedlíky, brousím si na ně zuby od rána!»

Pojezdnyí pustil se do knedlíků, jakoby byl ještě nejedl.

«Poslouchala, tyhle knedlíky s hrušicemi\*) dělala trikrát za týden! Vidat! Mřvali jsme jich na zahrádce každý rok, ale jen jsme je oloukali — kdo by si byl pomyslel, že jsou s nimi takové knedlíky!» ligoval si mezi jídlem.

«To naše mámi vyzkoumala,» vypravovala radostně; «když jsme je měli poprvé, nechutnaly, byly trpké; podruhé mámi oloupala slupky —»

«Výborné, znamenité,» zavelebil znova.

«Tedy s mým kuchařstvím bude spokojen?»

«Odpovídám skutky!» odvětil vesele.

«Aspoň za něco pochvala —»

«Za všechno, co jsem dosud jedl!»

«Chvála Pánubohu! Ale poslouchal — ono ho přece jen trochu mrzí, že ten skleník nemáme, že?»

«Jestli ji nedá pokoje? Vždyť jsem si naň ani nepomyslel, až ten kačírek dnes vzpomněl — a ještě bych si byl něšiml, až ona prve vypravovala —»

«Ale byl by rád, kdybychom ho měli!»

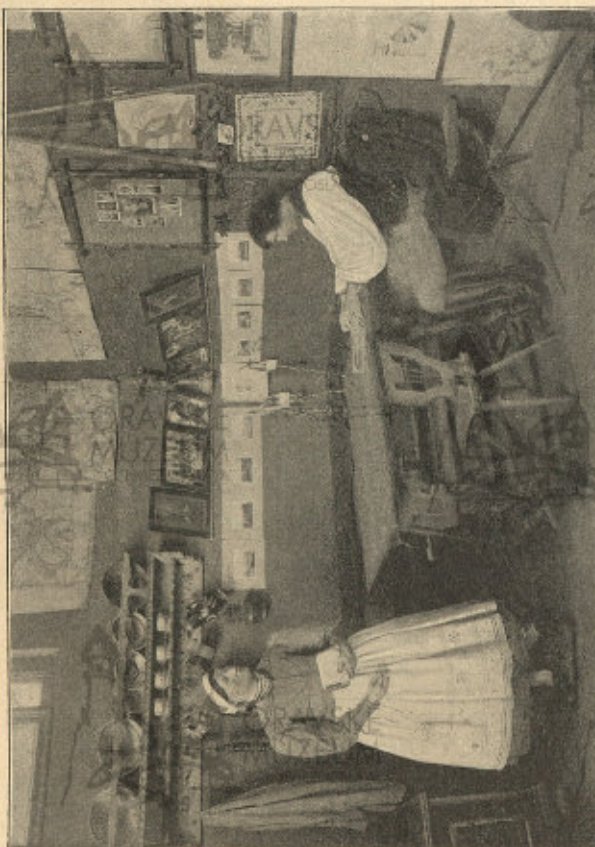
«Rád — nerad! Jsem spokojen s tím, co máme!»

\*) Velké, kulaté slívy.

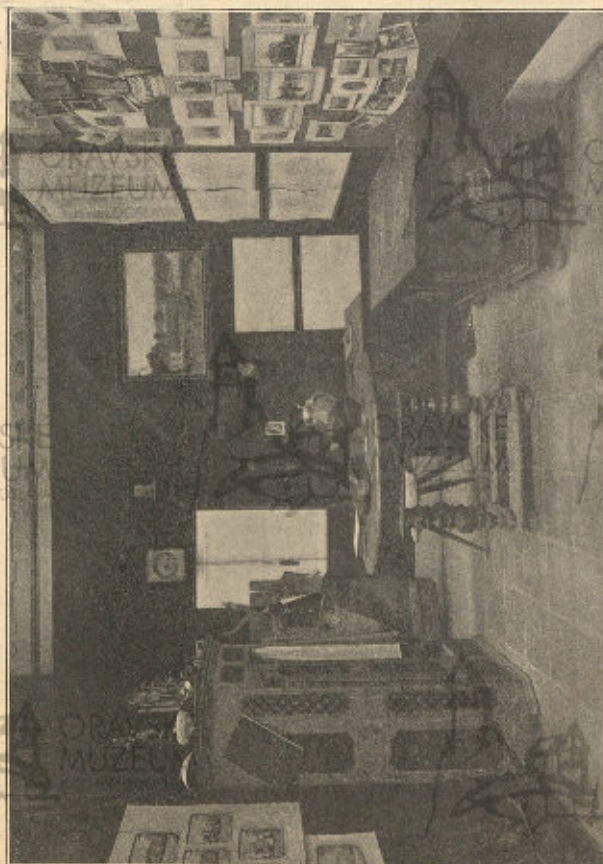
NÁRODOPISNÁ VÝSTAVA ČESKOŠLOVANSKÁ V PRAZE.



Návštěva z Moravy u Hudočků v Čičmanském gazdovství.



Světnice z Mladoboleslavska v českém oddělení Národopisného paláce.



Světnice v lounském oddělení Národopisného paláce.

Střížov XXIX, 64

Světnice z Vysočoka n. J. v českém oddělení Národopisného paláce.

(Dle fotografií M. A. Diera z Prahy.)